

Κυριακή μετά τήν Χριστοῦ Γέννησιν
καί πρό τῶν Φώτων
(Μρ. 1, 1 – 8)

31 Δεκεμβρίου 2017

«...έτοιμάσατε τήν ὁδὸν Κυρίου,
εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ»

Τά Χριστούγεννα πέρασαν γιά τούς πολλούς. Οἱ ἑορτές συνεχίζονται μέ τήν ἀναμονή τῆς Πρωτοχρονιάς καί τῶν Φώτων. Τό κλίμα λαμπερό, τά σπίτια φωτισμένα καί στολισμένα, τά τραπέζια μας γεμάτα, ὅσο τό ἐπιτρέπουν οἱ συνθήκες, οἱ καρδιές μας γιορτινές. Μιά γλυκιά θαλπωρή πλανιέται παντοῦ σάν μιά ἀόρατη εὐλογία τῶν ἡμερῶν. Μία νωχελική ραστώνη γιά τούς μαθητές, πού ἀπολαμβάνουν τίς χειμερινές τους διακοπές, ἀλλά καί γιά τούς ἐνήλικες, πού ξεκουράζονται στίς ἀλλεπάλληλες ἀργίες τοῦ Ἁγίου Δωδεκαημέρου. Ἡ ζωὴ ξεφυλλίζει τίς σελίδες τοῦ χρόνου καί κυλάει στό ἀέναο ποτάμι του, ἀφήνοντας πίσω τά σημάδια τῆς πορείας μας, τά κατορθώματα ἀλλά καί τίς πληγές μας.

Ὁ κόσμος πάντοτε ἦταν ἔτσι. Ἔκανε τήν πορεία του στά ὁμορφα καί στά ἄσχημα, στίς γιορτές, στά πανηγύρια ἀλλά

καί στίς δυσκολίες καί στίς τρικυμίες, ψάχνοντας νά βρεῖ τό νόημα τῆς χαρᾶς καί τό σκοπό τῆς ζωῆς. Μέσα σ' αὐτή τήν πορεία τῶν ἀνθρώπων, μέσα σ' αὐτή τήν ἀτελείωτη πελαγοδρομία ἔρχεται μία φωνή πού φωνάζει μέ δύναμη στίς γενιές ὄλων τῶν ἐποχῶν καί στά ἔθνη: «ἐτοιμάσατε τήν ὁδόν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τάς τρίβους αὐτοῦ». Δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ φωνή τοῦ Προδρόμου, εἶναι ἡ φωνή τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ πού, μέ τό στόμα τοῦ Προδρόμου, μᾶς καλεῖ νά ἐτοιμάσουμε τό δρόμο Του καί νά εὐθυγραμμίσουμε τά μονοπάτια τῆς ψυχῆς μας, γιά νά ἔλθει κοντά μας ὁ Κύριος, χωρίς ἐμπόδια καί χωρίς δυσκολίες.

Ἀπό τότε πού πήραμε τό δρόμο τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἀμετανοησίας καί χάσαμε τό Θεό, ἀπό τότε πού περπατᾶμε στό πικρό μονοπάτι τῆς ἐξορίας, χωρίς τήν πατρική στοργή καί ἀγκαλιά, Ἐκεῖνος δέν σταμάτησε νά κτίζει γέφυρες καί νά χαράζει δρόμους, γιά νά ἔλθει πρὸς συνάντησή μας. Δέν μᾶς ἐγκατέλειψε, δέν μᾶς ἀποστράφηκε, δέν μᾶς τιμώρησε ἀμετάκλητα. Ἐκανε καθετί δυνατόν, γιά νά θεραπεύσει τήν ἀσθένεια τῆς ἁμαρτίας. Ἐστειλε τοὺς προφήτες Του νά μᾶς διδάξουν, ἔβαλε τό νόμο Του χάρακα στή συμπεριφορά μας, ἔβαλε τό θάνατο ὡς τελευταῖο φρένο καί σωστικό φάρμακο στό κατρακύλισμά μας πρὸς τό κακό. Στό τέλος ἔστειλε τόν Υἱόν Του νά φορέσει τή σάρκα μας, γιά νά πάρει τήν ἀνθρώπινη φύση συγκατάικο καί σύνοδρον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Οἱ δρόμοι τοῦ Θεοῦ ἔχουν ὡς μοναδική κατεύθυνση τόν ἄνθρωπο.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅμως, δέν βοηθάει αὐτή τήν πορεία τοῦ Θεοῦ

για τή συνάντησή τους. Στούς δρόμους πού άνοίγει ό Ουρά-
νιος Πατέρας Του έκεινος βάζει συνεχώς έμπόδια, κτίζει
τοίχους, άνοίγει τάφρους και χαράδρες, γκρεμίζει τίς γέφυ-
ρες. Κάνει ό,τι μπορεί, για νά κρατήσει τήν άυτονομία του,
για νά συντηρήσει τόν έγωισμό του, για νά ζήσει τή ζωή του
χωρίς Θεό, χωρίς άναφορά στόν ούρανό, χωρίς άναζητήσεις
άνώτερες και χωρίς τή μέριμνα τής αιωνιότητας. Βιώνει τό
χρόνο, τίς γιορτές και τίς πρωτοχρονιές σαν όλα νά τελειώ-
νουν έδω, σά νά μήν ύπάρχει συνέχεια, σά νά είναι μόνο
θνητός. Γι' αυτό όλα είναι φθαρμένα και μυρίζουν θάνατο.
Γι' αυτό όλα κουράζουν και αφήνουν κενό. Γι' αυτό, άκόμη
και οί στιγμές τών διακοπών και τής χαλάρωσης, δηλητη-
ριάζονται από τό άγχος και τίς άνεκπλήρωτες έπιθυμίες. Ό
άνθρωπος χωρίς Θεό γίνεται για τό συνάνθρωπό του θηρίο
και για τόν έαυτό του ξένος. Γίνεται τύραννος για τό περι-
βάλλον του και δεινός έκμεταλλευτής τών πάντων.

Έτσι τά μονοπάτια του Θεού κλείνουν όριστικά. Χορτα-
ριάζουν από τή λήθη, σκεπάζονται από τά σκουπίδια τών
κακών συνηθειών, διαγράφονται από τήν όμίχλη τών παθών
και τών πτώσεων. Η φωνή πού έρχεται από τό βάθος του
χρόνου γίνεται έξαιρετικά επίκαιρη και άπόλυτα άναγκαία:
«έτοιμάσατε τήν όδόν Κυρίου, ευθείας ποιείτε τάς τρίβους
αυτου». Νά έτοιμάσουμε τό δρόμο του Θεού, πού όδηγεϊ
σ' έμας, πού ένώνει τήν άγάπη Του μέ τήν άγάπη μας, τό
μεγαλείο Του μέ τή μηδαμινότητά μας, τό δικό Του φως
μέ τά άμέτρητα σκοτάδια μας. Χωρίς Θεό γευτήκαμε και
γευόμαστε τήν άποτυχία, τή δυστυχία, τήν περιπέτεια, τή

σκληρότητα, τή ματαιότητα, τή μοναξιά. Οί γιορτές, όχι ως πανηγύρια αλλά σάν τρόπος ζωής, εἶναι μία εὐκαιρία νά ἐναρμονίσουμε τήν πορεία μας μέ τούς δρόμους τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμᾶς.

Θά ἐτοιμάσουμε τά μονοπάτια τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἑαυτό μας μέ τήν ἀληθινή μετάνοια, μέ τήν οὐσιαστική συμμετοχή στά ἱερά μυστήρια, μέ τήν ἐσωτερική καλλιέργεια διά τῆς προσευχῆς καί τῆς μελέτης, μέ τήν προσωπική ἀσκήση μέσα ἀπό τόν ἀγώνα τῆς ἀρετῆς, μέ τήν πρακτική ἀγάπη πρὸς τό διπλανό, μέ τήν ἐλεημοσύνη καί τήν προσφορά ὅχι μόνο στήν περίοδο τῶν ἑορτῶν ἀλλά ὅλο τό ἔτος. Μέ τή φιλοτιμία καί τήν ἐπιμονή θά καθαρίσουμε τό δρόμο πού φέρνει τό Θεό σ' ἐμᾶς.

Ὁ Θεός ἐπιθυμεῖ νά μᾶς συναντήσῃ, διανύει τήν τεράστια διαδρομή ἀπό τή δόξα Του στήν ὑπαρξή μας, ἔρχεται συνεχῶς πρὸς τόν καθένα χωριστά. Ἄς γκρεμίσουμε τά ἀνόητα διόδια πού βάζουμε στό δρόμο τοῦ Λυτρωτῆ. Ἐκεῖνος συνεχῶς καταθέτει τό Αἷμα Του ὡς πολύτιμο ἀντίτιμο αὐτῆς τῆς διαδρομῆς. Ἐμεῖς ἄς ἀνοίξουμε τά φυλλοκάρδια μας, γιά νά εἰσέλθῃ δυναμικά καί χαρούμενα, ἀνεμπόδιστα καί μόνιμα. Μόνο τότε θά γεμίσουμε ἐλπίδα, χαρά καί δύναμη ὅχι μόνο γιά τό ἔτος πού γλυκοχαράζει σέ λίγες ὥρες ἀλλά καί γιά ὀλόκληρη τή ζωή μας, τήν τωρινή καί τή μετέπειτα.

Ἀμήν.